

Ἡ κυρία Σώβη ἐκάθητο ἐνώπιον τοῦ καλλυντηρίου της, ἐν πλήρει φωτί.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου θέσιν του, ἐν τῇ σκιᾷ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ τινος ἀστειότητος πλήρους σεβασμοῦ. Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην.

— Καὶ διατί; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Διότι πρὸ πολλοῦ σὰς ὑπεσχέθην νὰ ἐργασθῶ διὰ τὰ ὠραῖα αὐτὰ χεῖλη, καί...

— Καὶ μόνον σήμερον, ἐξετελέσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας... Δὲν εἶναι δι' αὐτό; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Καὶ μόνον σήμερον!...

— Ναί, σήμερον, ἡ μάλλον ταύτην τὴν ἐσπέραν ἔλαβον τὸ πυξίδιον, τὸ ὅποιον μοι ἐστείλατε.

— Ἀ! πράγματι, εἶπεν ὁ Ῥενέ ῥίψας παραδόξον βλέμμα ἐπὶ τῆς πυξίδος, ἥτις ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχε. Καὶ τὴν μετεχειρίσθητε;

— Ὅχι, ἀκόμη. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤτοιμαζόμην νὰ τὴν μεταχειρισθῶ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥενέ κατέστη ῥεμβώδες, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν ὀξυδερκίαν τοῦ Ἑρρίκου.

— Καὶ λοιπόν, Ῥενέ, εἶπεν οὗτος, τί ἔχετε;

— Τίποτε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ μυρεψός. Ἐπερίμενα ὅπως ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης μοι ἀποτείνει τὸν λόγον πρὶν ἢ ἀποχαιρετίσω τὴν κυρίαν βαρόνην.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν, καὶ ἔχετε ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω ὅπως μάθετε ὅτι σὰς βλέπω πάντοτε εὐχαρίστως;

Ὁ Ῥενέ παρετήρησε περὶ αὐτόν, περιῆλθε τὸν κοιτῶνα, ὥσπερ ἤθελε νὰ βολιδοσκοπήσῃ διὰ τε τοῦ βλέμματος καὶ τῶν ὤτων τὰς τε θύρας καὶ τὰ παραπετάσματα, εἶτα στὰς καὶ περιβάλλον διὰ τοῦ βλέμματος ἀμφοτέρους, τὸν τε Ἑρρίκον καὶ τὴν κυρίαν Σώβην, εἶπε:

— Δὲν τὸ εἰζέυρον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐννοήσας ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτακτόν τι συνέβαινε καὶ πάλη τις συνεκροτεῖτο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Φλωρεντινοῦ, εἶπεν αὐτῷ:

— Καὶ πῶς εἰς ταύτην τὴν ὥραν ἐδῶ, Ῥενέ;

— Μὴ ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ δυσαρεστῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα; εἶπεν ὁ μυρεψός.

— Ὅχι· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω καὶ τι. Εἰζεύρετε ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

— Ἦμην βέβαιος, Μεγαλειότητα.

— Τότε λοιπόν μὲ ἐζητεῖτε;

— Τοῦλάχιστον θεωρῶ εὐτύχημα ὅτι σὰς εὔρον.

— Καὶ ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῇτέ τι;

— Ἰσως.

Ἡ Καρλόττα ἠρυθρίασε φοβηθεῖσα μὴ ὁ Ῥενέ θίξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἑρρίκον πρῶην διαγωγὴν της. Ὡς ἐκ τούτου, προσποιηθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἤκουσε καὶ ἦτο ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κόμμωσίν της ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνοίγουσα τὴν πυξίδα εἶπε:

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ῥενέ, εἰσθε θελκτικώτατος ἄνθρωπος. Τὸ φύραμα τοῦτο ἔχει

τὸ χρῶμα θαυμασίον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰσθε παρὼν θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω ἐνώπιόν σας.

Καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου ἔλαβεν ὀλίγον ἐκ τοῦ φύραματος.

Ὁ Ῥενέ ἐφοιχάσεν.

Ἡ βαρόνη ὑψώσασα τὴν χεῖρα ἔφερε μειδιῶσα τὸν δακτύλον εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ Ῥενέ ὠχρίασεν.

Ὁ Ἑρρίκος μένων πάντοτε ἐν τῇ σκιᾷ κατεσκόπευε καὶ τὰς κινήσεις τῆς βαρόνης καὶ τὰς φοιχάσεις τοῦ Φλωρεντινοῦ.

Ὁ δακτύλος τῆς Καρλόττας ἤγγιζε σχεδὸν τὰ χεῖλη της, ὅτε ὁ Ῥενέ ἤρπασε τὴν χεῖρά της, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἠγείρετο ὅπως πράξῃ τὸ αὐτό.

— Μίαν στιγμὴν, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ βεβαιωμένου μειδιήματος. Πρὶν ἢ μεταχειρισθῆτε τὸ φύραμα τοῦτο, εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβετε ἰδιαιτέρας τινας ὁδηγίας.

— Καὶ ποῖος θὰ μοι δώσῃ αὐτάς;

— Ἐγώ.

— Καὶ πότε;

— Μόλις τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου, μετὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Ἡ Καρλόττα μὴδὲν ἐκ τῆς μυστηριώδους ταύτης γλώσσης ἐννοοῦσα, ἔμεινεν ἔκθαμβος, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν πυξίδα καὶ βλέπουσα προσεκτικῶς τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου της ἐρυθρὸν φύραμα.

Ὁ Ἑρρίκος ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Καρλόττας προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὀρμητικῶς ὁ Ῥενέ, μίαν στιγμὴν! Εὐκρεστήθητε, δέσποινα, νὰ πλύνετε τὰς ὠραίας χεῖράς σας διὰ τοῦ σάπωνος τούτου τῆς Ναπολέως, τὸν ὅποιον ἐλησμόνησα νὰ σὰς στείλω μετὰ τοῦ φύραματος, καὶ τὸν ὅποιον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω ὁ ἴδιος.

Καὶ γονυπετήσας προσήνεγκεν αὐτῇ σάπωνα χρώματος πρασινωποῦντός λεκάνης, ἐν ᾗ προηγουμένως ἔχυσεν ὀλίγον ὕδωρ.

— Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, κύρ-Ῥενέ, δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὑπερβαίνετε κατὰ πολὺ τοὺς αὐλικούς, ὡς πρὸς τὴν πρὸς τὰς κυρίας θεραπείαν.

— Ἀ! ὅποιον θελκτικώτατον ἄρωμα! εἶπεν ἡ Καρλόττα πλύνουσα τὰς χεῖράς της, ἃς εἶτα ἀπέμαξε διὰ τινος λευκοῦ μάκτρου.

— Τώρα, Μεγαλειότητα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, πράξατε ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅστις ἔσπευσε νὰ τὴν ἀσπασθῇ, λαβὼν εἶτα τὴν πρῶτην θέσιν του.

— Καὶ λοιπόν; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

Ὁ Φλωρεντινὸς ὥσανει ἔλαβεν αἰφνης ὑπερτάτην τινὰ ἀπόφασιν, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνεῖται ἰδὲ προηγουμένον φύλλον).

Ἡ Βασφιδίλ ἐθεώρησε τὴν ἀδελφὴν της διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου διηνεωμένων ὀφθαλμῶν της, μειδίαμα δὲ

θυμαλγὲς ἐλάμπρυνε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της.

— Θὰ ἔλθης νὰ μ' εὔρης εἰς τὸν Παράδεισον! τῇ εἶπεν.

Ἡ γυνὴ τοῦ Μολλά ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν μετὰ στοργῆς.

— Τὸ ἐμάντευσά· δὲν εἶμαι τάχα καὶ ἐγὼ κατάκκρδα πληγωμένη; τῇ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ. Ναί, θὰ σὲ συναντήσω, Βασφιδίλ, καὶ ἂν ὁ Προφήτης εἶναι δίκαιος, ἐὰν ὑπάρχῃ θέσις διὰ σὲ ἐκεῖ ἐπάνω, ἃς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ δι' ἀμφοτέρους. Εἴμεθα ἀδελφαί, ἐγεννηθήμεν ἐκ τῆς αὐτῆς κοιτίας, καὶ θὰ ζῶμεν αἰωνίως ἐν τῷ αὐτῷ οὐρανῷ.

— Σοὶ συνιστῶ τὴν μικράν μου Ἀζιβέ, εἶπεν ἐλαφρῶς ἡ Βασφιδίλ, δεικνύουσα τῇ ἀδελφῇ κοράσιον τετραετές, ὅπερ ἔπαιζε παρὰ τὴν κλίνην της, ἡξεύρω ὅτι καὶ σὺ ἔχεις θυγάτριον.

— Ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀγαπητὴ μου, ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ θὰ βλέπωνται συχνότερον ἢ ὅσον ἐβλεπόμεθα ἡμεῖς, καὶ θ' ἀγαπῶνται ὡς ἡγαπώμεθα ἡμεῖς. Ἀλλὰ τί ἔχεις, Βασφιδίλ; ὠχρίσας ἔτι μᾶλλον; Τί εἶναι, προσφίλης ψυχῇ; εἶπεν ἡ Χανούμ ἀνησυχούσα καὶ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἀ! ἀπῆντησεν ἀσθενῶς αὕτη, διότι φθάνω εἰς τὴν πατρίδα. . . διακρίνω μακρόθεν τοὺς ἐξ ἀραβοσίτου ἀγρούς μας. ὦ! ἰδοὺ καὶ ἡ πατρικὴ ἡμῶν στέγη, μετὰ τὴν μικρὰν καπνοδόχον της καὶ τὸ καλαμοσκεπὲς δώμα της. . .

Ἡ Βασφιδίλ μετ' ὀφθαλμούς εὐρυτενεῖς, οὐδὲν ἔβλεπε πλέον τὸ ἡμηνεωγμένον στόμα της δὲν ἀνέπεμπε πλέον τὴν κωπιδὴ ἀναπνοήν της, οὐδὲ τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους της· ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ἔμενεν ἀναίσθητος εἰς τὰς θωπείας τῆς ἀλλόφρονος ἀδελφῆς της. Ἡ μήτηρ τῆς Ἀζιβέ, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, εἶχε φθάσει. . . οὐχὶ εἰς τὴν πατρίον χώραν, ἀλλ' εἰς τὰς ὄχθας τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Σείχ-Οὐλ-Ἰσλάμης, ὁ πρῶτος ἐν ἀξιώματι μετὰ τὸν σουλτάνον, ὁ μόνος ὅστις δὲν ἐγονυπέτει ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀνενέωσε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου τῆς νέας συζύγου του τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν αὕτη εἶχε δώσει πρὸ ἐνός ἔτους εἰς τὴν ἀδελφὴν της Βασφιδίλ· ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ συνηντῶντο ἐν ταῖς μεγάλαις μουσουλμανικαῖς ἐορταῖς, καὶ κατὰ τὰς ἀναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις των. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη τοῦτο ἡ ἀδελφικὴ οἰκειότης, ἣν εἶχον ὀνειρευθῇ αἱ δυστυχεῖς μητέρες, ἀλλ' ἡ ἐκατέρωθεν στοργὴ σταθερὰ καὶ πιστὴ, ἥτις παρηγόρει τὴν περίλυπον Ἀζιβέ καὶ κατέθελε τὴν εὐδαιμόνα Γκιουλ Χανούμ.

Πάντοτε ἐγκεκλεισμένη ἐν τῇ γυναικωνίτιδι τοῦ γέροντος Μολλά, οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει ἐν τῇ Σταμποῦλ πέραν τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἡ Ἀζιβέ ἐδοκίμαζεν ἀληθῆ χαρὰν κατὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν τῆς ἐξαδέλφης της. Ἡ ὑπερφηάνεια τοῦ Ρεσὶδ-Μολλά, ἡ ἀκρα αὐτοῦ αὐστηρότης ἐν τῇ ἐξσχικήσει τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν ἡθῶν ἀπηγόρευε τῇ Ἀζιβέ, εἰ καὶ μετὰ δυσκολίας, ν' ἀ-

ποδίδη τῇ Γκιούλ τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς. Ἡ ἐξαδέλφη τῆς τῇ εἶχεν ὁμιλήσει πολλάκις περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ κορακίου τῆς, κειμένου ἐν Βεσίκτησι (Διπλοκιοινίφ), παρὰ τὰ νέα ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς τερπνοτάτης ἀγροτικῆς οἰκίας, ἣν εἶχεν ἐν Προῦση. Τὸ νὰ ταξιδεύσῃ ἦτο ἡ ἀκρα εὐδαιμονία διὰ τὴν ἀρρενωπὴν καὶ εὐαίσθητον ἐκείνην ψυχὴν! . . . Πολλάκις ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐπειράθη νὰ κάμψῃ τὸν Μολλᾶν, ἱκετεύουσα αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀζιβὲ νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλ' ὁ γέρον ἀντέστη πάντοτε. Κόρη μουσουλμανίς, ἔλεγε, δὲν ἐξέρχεται ποτὲ ἐκ τῆς πατρικῆς στέγης, εἰμὴ μετὰ τοῦ σοῦργου τῆς. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ἡ θελκτικὴ νεανίς, μάλιστα κατηνάλισκε τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν ἐρασιμότητά τῆς. Ἡ δ' ἐξαδέλφη τῆς Ἀζιβὲ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὥχρια ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ χαρμεῖου, ὡς εἶχεν ἤδη ὥχριασει καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Βασφιδίλ.

Υπάρχουσιν ἀκόμη πολλοὶ οἶκοι ἐν Σταμπούλ. ὅθεν αἱ γυναῖκες ἐξέρχονται μόνον τὰς ἐορτὰς τοῦ Βαϊραμίου δις τοῦ ἔτους, καὶ τότε, μόνον διὰ νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ τζαμίον. Ἐξοδος μίᾳς ὥρας, γινόμενη μικροῖς βήμασι καὶ λίαν βραδέως. Αἱ χανούμισσαι σταματῶσαι πρὸ ἐκάστου ἐργαστηρίου ἢ καταστήματος βάλλουσιν ἐπιφωνήσεις θυμωσμοῦ, εὐρίσκουσι πανταχοῦ μεταβολὰς, καὶ φράσεις ἐκπλήξεως, καὶ ὅταν ἡ ὥρα τῆς εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφῆς σημάνη, ἱκετεύουσι τὸν συνοδεύοντα αὐταῖς εὐνοῦχον, νὰ τὰς ἀφήσῃ ἀκόμη δέκα, πέντε τοῦλάχιστον λεπτά, θεῶνται τὸ πλῆθος, ὅπερ κινεῖται, καὶ τὸν κόσμον, ἐξ οὗ ἀποκλείονται.

Διὰ τὰς γυναικας ταύτας τὸ χαρμεῖον εἶναι ἀληθὲς φυλακὴ, ἐξ ἧς ποθοῦσι νὰ ἐξέλθωσι διὰ παντὸς τρόπου· μόνον δὲ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ εὐνοῦχου καὶ ἡ αὐθαίρετος ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς δύνανται νὰ τὰς κρατῶσιν ἐντὸς τῶν ὁρίων παθητικῆς ὑπακοῆς καὶ ἐμπόδου σεδασμοῦ. Αὗται μόνον εἰσὶν ἀξιολύπητοι καὶ ἄξιζι τοῦ ὀνόματος δούλης. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ πλεῖσται τῶν μουσουλμανικῶν οἰκογενειῶν εἰσι πολλῶ μᾶλλον πεπολιτισμέναι, ἢ δ' ἐλευθερίᾳ, ἧς ἀπολαύουσιν αἱ γυναῖκες, ταῖς ἐπιτρέπει τὰς διεξοδικὰς ἐπισκέψεις πρὸς τὰς φίλας τῶν, τὰς ὁδοιπορίας, τὰ λουτρά, τὰς ἐκδρομὰς εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰς σιγμιαίας διασκεδάσεις, αἵτινες καθιστῶσιν αὐταῖς ἡδέας τὰς οἰκιακὰς ἀπολαύσεις.

Ἡ Ἀζιβὲ οὐδέποτε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κορακίου, καὶ ὅμως ὅτε ἡ Γκιούλ ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ καὶ τῇ ἀναγγεῖλῃ τὸ εἰς Προῦσαν προσεχὲς ταξιδιδίον τῆς, ἀφῆκε γενναγμὸν λύπης νὰ τῇ ἐκφύγῃ καὶ τὴν εἶδομεν εὐχομένην ζωηρῶς νὰ ἔτῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἀποθανόντος τοῦ Τεφδὴκ, ἡ ἀνεψία τοῦ Μιλλᾶ ἠσθάνετο τρομερὰν ἀπώγωνσιν· αἱ δούλαι δὲν ἦσαν καταλλήλοι πρὸς συναναστροφὴν, ὁ δὲ γέροντες Ρεσιδὲ ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλότερος. Ἄν δὲν εἶχε τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Τζελάλ, ἡ Ἀζιβὲ δὲν θὰ ἠσθάνετο ἰκανὴν καρτε-

ροφυχίαν ἵνα ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτον βίον. Νὰ ἀντλή τις πάντοτε ἐν ἐκτῷ αὐταπάρνησιν, θάρρος, δύναμιν, προσποίησιν, νὰ βαδίξῃ δὲ ἀπαύτως πρὸς σκοπὸν ἀγονον, ἀνευστηρίγματος, ἀνευ χαρᾶς, ἀνευ ἐλπίδος, τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Εἰθισμένη νὰ δαμάξῃ ἐκυτὴν ἀκαταπαύτως, καὶ νὰ μὴ ἐλπίζῃ εὐδαιμονίαν, ἡ Ἀζιβὲ ἠπόρησεν ὅτι ἠσθάνθη αἰφνης ἐκυτὴν τόσον ἀδύνατον. Ἡ θέα τῆς ἐξαδέλφης τῆς, εὐθύμου, εὐδαίμονος, ἐλευθέρας, εἶχε κατενέγκει τὸ τελευταῖον τραῦμα εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ὑπομονὴν τῆς. Τὸ ποτήριον τῶν πόνων μας, ὡς ἡ ζωὴ μας, πληροῦται βαθμηδὸν καὶ ὑπερχεῖλιζει ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

— Τί μοι ὁμιλεῖς περὶ ἡρώϊσμου; ἐπανάλαβε μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς, αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἐξηνητημένην· αἱ πολλὰι λῦπαι συνέτριψαν ἤδη τὴν καρδίαν μου. Μὲ εἶδές ποτε μειδιώσαν; Ὅταν ἦσαι πλησίον μου, ἡ εὐθυμία πολυλογία σου καὶ ἡ θελκτικὴ ἀφέλειά σου ἀντικαθίστανται ἐν ἐμοί, ὡς ἀκτὶς ὕδατος ἐγκατοπτρίζομένη εἰς ζοφερὸν ὕδωρ· ἀλλ' ὅταν ἀπέλθῃς, Γκιούλ, ἡ δυστυχὴς ἐξαδέλφη σου μένει περιλυπὸς...

Ἡ Ἀζιβὲ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νέας χανουμίσσης καὶ κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

— Ὅχι! δὲν πρέπει νὰ κλαίῃς, ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ με ὀργὴν· δὲν θέλω νὰ ἦσαι δυστυχὴς καὶ ν' ἀποθάνῃς ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, ὅπως ἡ μήτηρ σου ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ἰδικῆς μου. Ἀρκοῦσι πλέον τὰ δάκρυα, τὰ ρεύσαντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἡδὴ ν' ἀκτινοβολῇ ἐξ αὐτῶν ἡ μακαριότης... Ὅθ' ὁμιλήσω εἰς τὸν Ρεσιδ-Μολλᾶν· σὲ ἀγαπᾷ καὶ βεβαίως θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ σέκάμω νὰ ζῇς ἐνευδαιμονίᾳ.

— Δυστυχὴς φίλη, δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ φίλιντος στοργὴ τῶν γονέων καὶ τοῦ σοῦργου προσδίδει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπατᾷ τὰς καρδίας τῶν! Δὲν θὰ δυνηθῇς ποτε νὰ κάμψῃς τὸν θεῖόν μου, ὡς ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ κάμψω αὐτὸν πρὸ πολλοῦ ὑπὲρ τοῦ Τζελάλ.

— Τοῦ Τζελάλ, εἶπεν ἡ νέα χανουμίσσα, ἀρπάζουσα ἐκ τῶν χειλέων τῆς τὸ ὄνομα, τὸ ὅποτον ἡ Ἀζιβὲ ἐπρόφερε τραυλίζουσα. δι' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν θὰ ἦσαι εὐτυχὴς! ἐπιδίωκε τὸν εὐγενῆ σκοπὸν σου, ἐπανάγαγε αὐτὸν μετανοοῦντα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μολλᾶ. Ὅθ' γίνῃς σύζυγός του, καὶ θ' ἀπολαύσῃς τῆς μακαριότητος τοῦ ἔρωτος, ἧτις λέγεται τόσον τελεία.

— Τζελάλ... ἐπανάλαβε περίλυπος ἡ Ἀζιβὲ με συλλογίζεται τοῦλάχιστον; Ἐνθυμεῖται τὰς πρὸς ἐμὲ ὑποσχέσεις του;... Ἰδού, παρῆλθε μία ἐβδομάς ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός του... καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον... Ὅθ' ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ὁ ἀστατός!...

Μόλις ἐπέρανε τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἀζιβὲ, μῆλον μυροβόλον ῥιφθὲν διὰ τῆς ἠνεωγμένης θυρίδος ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ Γκιούλ ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου, ἡ δὲ Ἀζιβὲ ἐκπλήξως.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἠκούετο βῆμα ἐσπευσμένον ἀνθρώπου φεύγοντος.

— Μῆλον ἔρωτος! εἶπεν ἡ ἀνεψία τοῦ Ρεσιδ, ἀναλαμβάνουσα τὸν χρυσοπράσινον καρπὸν, ὃν ὀσφραίνεται μὲν τις, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ γευθῇ.

— Ἰσως περιέχει γραμμάτιον, εἶπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ, εἰθισμένη εἰς τοιαύτας ἀποστολάς...

— Ναί, ἀναμφιβόλως ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἀζιβὲ. ἧτις ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνέλαβε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὁπώρα ἐκείνη εἶχε ῥιφθῇ δι' αὐτήν. Ἰδού, λάβε το, ἀγαπητή μου, τὰ ἐρωτικὰ γραμμάτια δὲν στέλλονται εἰς ἐμέ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διευθύνηται οὐδ' εἰς ἐμέ, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ. Τίς γνωρίζει ὅτι εἰμὶ ἐνταῦθα τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἐν τούτῳ τῷ θαλάμῳ; Ὁ Τζελάλ-Βένης γνωρίζει τὸ δωμάτιον, ὅπερ προτιμᾷς; Ὡ! τοῦτο βεβαίως προέρχεται ἀπ' αὐτόν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ Ἀζιβὲ, ἀνήσυχος καὶ ἀσθμαίνουσα, ἐνῷ ἡ Ἀνίκητος σύρουσα ἐκ θήκης ῥωσσικοῦ δέρματος μαχαίριδιον με ἐπίχρυσον λεπίδα ἤνοιγε τὸ μῆλον, ὅπερ συνεκρατεῖτο διὰ μεταξίνων ταινιῶν.

Κοπεῖς ἤδη ὁ καρπὸς ἐσχίσθη εἰς δύο, καὶ ἐπιμελῶς συνεπτυγμένον τεμάχιον χάρτου ἔπεσεν ἐξ αὐτοῦ, ἡ δ' Ἀζιβὲ ἤρπασεν αὐτὸ πίπτον.

«Καλέ μου ἄγγελε, ἔλεγε, πρὸ μίᾳς ἐβδομάδος ὡς πρὸς τὸν λοιπὸν κόσμον ὁ Τζελάλ-Βένης ἐξέπνευσεν, ἀναπνέει δὲ μόνον διὰ σέ, ἵνα ἐπικαλεσθῇ τὴν συγγνώμην σου, καὶ διὰ τὸν πατέρα του, παρ' ὃ ἐλπίζει πάλιν νὰ ἐσθῇ χάριν. Ἡ γρατὰ τροφός του Ρεμσὺ θέλει σοὶ εἰπεῖ πὺρ εὐρίσκειται, δέξαι αὐτὴν ἐκ μέρους μου, καλέ μου ἄγγελε. Ἀζιβὲ, μόνῃ μου ἐλπίς, μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς. Τί θὰ γίνῃ ὁ δυστυχὴς Τζελάλ ἐὰν δὲν τῷ προσμεδιάσῃ; καὶ δὲν τῷ ἐκταίνῃς τὴν χεῖρα καὶ σύ;»

Ἡ Γκιούλ γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ σοφᾶ εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν συγχρόνως μετὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

— Βλέπεις! εἶπε κροτοῦσα θριαμβευτικῶς τὰς μικρὰς χεῖράς τῆς, ὑπάρχουσι δυστυχέστεροι σοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' οὗ σ' ἐπικαλεῖται. Θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Προῦσαν τώρα καὶ ν' ἀφήσῃς τὸν Τζελάλ-Βένην εἰς τὴν θλιβερὰν τύχην του; Ὅθ' χρειασθῇ πολλὴν γενναϊότητα καὶ μάλιστα πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ἐρωτευμένος, ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν εὐδαίμονα βίον, ὃν διῆγεν... Ὁ Ἀλλάχ σοὶ τὸν στέλλει διὰ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃς καὶ νὰ τὸν περηγοῇς. Εἰπέ μοι, ἐξαδέλφη μου, εἰσαι ἀκόμη λυπημένη;

Ἡ Γκιούλ πονηρῶς μειδίωσα ἐστήριξε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ σοφᾶ, ἐν ᾧ ἡ Ἀζιβὲ, ἄφωνος καὶ ἀμφιβάλλουσα ἀκόμη ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸ ἐπιστόλιον.

— Ὅχι, εἶπε, κρύψασα αὐτὸ εἰς τὴν ζώνην τῆς, δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ υπάγω εἰς τὴν Προῦσαν, δὲν σε φθονῶ πλέον, ἀγαπητή μου Γκιούλ, φαίνεται ὅτι ὁ ὀρίζων τοῦ μέλλοντός μου αἰφνης ἐφωτίσθη... Ἐπιστολὴ ἐκ μέρους ἀγαπωμένου ὄντος εἶναι φυλακτῆριον, εὐαγγέλιον ἀρρητον εὐδαιμονίας.